

**[Krag.]**

den ældre, var i Virkeligheden et Domstolsspørgsmaal. Sagen har imidlertid ikke fundet sin Afgørelse ved Domstolene. Men sund Sans og rimeligt Hensyn til Kommunernes Økonomi maa jo sige en, at det selvfølgelig er det rette, at den ældre Gæld betales, før der bliver Spørgsmaal om Betaling af den nye, hvis man ikke er i Stand til at betale det hele under eet. Og dette Cirkulære — vil jeg kalde det, det er det naturlige Udtryk, selv om det ikke er udsendt af en offentlig Myndighed — fulgtes naturligvis i et meget stort Antal Tilfælde, hvorved der altsaa fabrikeredes nye kommunale Vælgere af de Skatterestanter, som i Henhold til Loven, naar den førtes ud i Praksis i Overensstemmelse med dens Ord og Aand, ikke kunde udøve kommunal Valgret. Thi man kunde jo altsaa, naar denne Fortolkning gennemførtes i Praksis, lade fuldkommen haant om Betalingen af den paalignede Skat i 11 af en Valgperiodes 16 Kvartaler — *i 11 af en Valgperiodes 16 Kvartaler*. Og da der, som det ogsaa blev nævnt af det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen, jo i den kommunale Valglovs § 7 var givet Adgang til at eftergive Halvdelen og under særlige Omstændigheder helt op til  $\frac{2}{3}$  af den paalignede Skat, vil man altsaa se, at ved Misfortolkning af Skattebestemmelsen og ved at udnytte Eftergivelsesbestemmelsen lige ud til den yderste Grænse kunde man indskrænke Skattekravet som Betingelse for Udøvelse af kommunal Valgret til Skatteydelse i  $\frac{12}{16}$  Kvartal af Valgperiodens 16 Kvartaler. Det er det, der fra vor Side er blevet hævdet og hævdet med fuld Ret, at dette har aldrig været Hensigten med de i den kommunale Skattelov af 1924 nedfældede Bestemmelser. Det er en Udvanding af Skattebestemmelsen, som i Realiteten gør denne fuldkommen illusorisk. Og derfor fik vi Ændringen i April 1928.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen, at derved blev Tilflytterne stillet gunstigere med Hensyn til Udøvelse af den kommunale Valgret end saadanne Beboere i en Kommune, som havde haft længere Ophold dér. Det er i og for sig meget rigtigt, men det har vi ogsaa fuldt ud haft vor Opmærksomhed henvendt paa under Behandlingen af denne Sag, og derfor ved det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen formodentlig ogsaa særdeles vel, at ved den Behandling af dette Lovforslag, som fandt Sted først i Landstinget, vedtog man ogsaa en Bestemmelse, som sikrede imod, at der til Tilflytterne stilledes mindre Krav med

Hensyn til Skatteydelse som Betingelse for Valgrettens Udøvelse end til saadanne, som har haft længere Ophold i Kommunen; det var udformet under Landstingets Behandling og ved Landstingets Vedtagelse af Sagen. Imidlertid var Konsekvensen deraf denne, at man for saadanne Tilflyttere nødtes til at følge dem et betydeligt Tidsrum tilbage for at faa Rede paa deres Skatteforhold i de forskellige Kommuner, hvor de maatte have opholdt sig. Jeg skønnede derfor den Gang, at det kunde medføre et større Besvær, end Sagen maaske egentlig var værd, og derfor blev den af Landstinget ønskede Bestemmelse med Hensyn til Tilflytternes Indbetaling af Skatterestancer med min Billigelse slettet her i det høje Folketing.

Nu siger det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen — og jeg ved ikke, hvorfor det just skulde finde Plads ved Behandlingen af denne Sag —, at Aarene 1927—28 var jo saa og saa onde; først berøvede man de arbejdløse Hjælpebidlerne, og dernæst berøvede man dem Valgretten. Jeg synes, at det er tilstrækkelig hyppigt sagt, hvordan den Sag forholder sig, men der skal som bekendt skarp Lud til en vis Slags Hoveder, og det skal der altsaa aabenbart ogsaa til det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensens. Thi Forholdet er jo dette, at det, der skete ved Arbejdsløshedslovens Revision i 1927, det var, at man til Erstatning for den ekstraordinære Arbejdsløshedshjælp indførte Krikkasserne, Fortsættelseskasserne, stillede store Beløb til Disposition til disse Kassers Start, stor Støtte fra Stat og Kommune og Arbejdsløshedsfonden til deres Drift. Men Socialdemokratiet indskrænkede sig til Protest imod denne Lovgivning, gennemførte en Agitation, som, til Trods for at man senere gennem Tilføjelser til Loven af 1927 yderligere begunstigede Adgangen til Oprettelse af Krikkasser, dog indtil denne Dag i væsentlig Grad har hindret saadanne Kassers Oprettelse. Det, som man henviste de arbejdløse til, var dette: ikke at sikre sig gennem Fortsættelseskasser paa Forsikringsgrundlag, men at rette Henvendelse til Hjælpekasserne, som man henviste til stod aabne. Og derfor er det ikke os, der har kastet de arbejdløse over paa Kommunerne, men det er de Partier, og først og fremmest Socialdemokratiet, som protesterede imod Forsikringsprincippets Videreførelse og henviste de arbejdløse, som var uden vedtægtsmæssig Hjælp, til den rent understøttelsesmæssige Vej, gennem Hjælpekasserne. Ja, jeg har sagt det tidt, men jeg vil sige det en Gang til, og det ærede